

CON ĐƯỜNG VÔ TƯỜNG

*Trên con đường xa đi
Mỗi bước liêu xiêu khắp khiểng
Đường về chiều sao thấy dài vô định
Bóng tối đổ dồn dọ dẫm ngây thơ
Đường xa đi chân lý bỗng mù mờ
Nơi cát bụi hóa thành ảo tưởng
Những hư linh khoác áo mờ nhân ảnh
Những hồn tôi như ẩn hiện tham sân
Đường xa đi chợt thấy bản khuôn*

Hình tượng thuở nào sụp đổ dưới bước chân
Những tán thán bỗng hóa thành vô tưởng
Những hào quang xám ngắt giữa đời thường
Đêm chợt về vây kín cả không gian
Thêm giá buốt lên đời quạnh quẽ
Dáng hư linh vang cười nắc nẻ
Trong men say chếnh choáng hư vinh

Phan Văn Huy Tâm